

тание азъ можѣхъ вече на дванайсето-годишниятъ си възраст да чета и да разсѣждавамъ твърде здраво за свойствата на хрѣтките. Въ това време баща ми глави за моето образование единъ французинъ, мосйо Бопрѣ, комуто писаха да дойде изъ Москва заедно съ пригответенното за една година различно вино и прованско масло. Неговото дохождане са не хареса твърде много на Савелича.

— Хвала богу! бърбореше той. — Мене ми са чини, че дѣтето е омито, срѣшено и нахранено. Трѣбало имъ е да си харчатъ парите и да ни пазаряватъ мосйо, чегато тѣхните собствени хора имъ не достигатъ!

Бопрѣ е билъ въ отечеството си парикмахеръ (берберинъ), послѣ станалъ въ Пруссия солдатинъ, а още по-послѣ дошѣлъ въ Россія за *pour-être outchitel*, ако и да не познавалъ до толкова добре значението на тая дума. Той бѣше добаръ човѣкъ, но вѣтарничавъ и развратенъ до най-голѣмата крайностъ. Най-главната негова страсть бѣше камъ прекрасниятъ полъ. За своите нѣжности той твърде чѣсто получаваше такива удари, отъ които охкаше по цѣли денонощия! Освѣнъ това, той не бѣше (спорѣдъ както са виражаваше той самъ) врагъ на шишетата, т. е. (да кажеме русски) той обичаше да си посрѣбне и малко повечко. Но защото вино са даваше у насъ само тогава, когато обѣдвахме, и то само по една чашка, която, да ви кажа право, доволно чѣсто прескачаше учителтъ, то моятъ Бопрѣ са научи твърде скоро да глѣта и руската ракия, даже зе и да я предпочита предъ вината на своето отечество, като по-здрава за стомахтъ. Ние си уйдисахме съ Бопрѣ тутакси, и ако той по условнето и да бѣше длѣженъ да